

ברכת
הלבנה!

העלון מוקדש לע"נ
שמואל בן רחל ז"ל
יוסף בן מזל ז"ל

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

זהירות - גבר רעב!

רגישות מיוחדת קיימת אצל האישי, הצורך שלו לאכול ולהיות שבע. עובדה זו גורמת לו הרבה פעמים לשינויים במצבי הרוח ולמעברים מעצבות לשמחה ומעצבנות לרוגע ולהיפך.

"הגבר צועד על קיבתו" - זוהי סיסמא שעל כל הנשים להכיר ולדעת. אמרה לי פעם אשה מבוגרת: לגבר יש קיבה עצבנית! ובאמת אם נסתכל קצת אחורה, נראה שהסתבות שלנו הקפידו והשקיעו רבות בנושא הבישול והכנת האוכל לבעליהן. כמעט ולא קרה בהיסטוריה שסבא חזר הביתה מהעבודה ולא היתה לו ארוחה מבושלת. כל אשה ידעה שכשהבעל מגיע הביתה יש להגיש לו מיד לאכול, ואחר כך אפשר לשוחח ולדבר איתו.

בדורנו הכלל הזה כמעט נשבר, או מחמת חוסר מודעות לנקודה רגישה זו, או מכיוון שהשתנו קצת סדרי העדיפויות. בדורנו האשה יוצאת לעבודה, והיא לא תמיד נמצאת בבית כדי להכין אוכל מבושל ולענות על צורך זה. מכל מקום מציאות זו לא פוטרת אותה מהחובה לדאוג לצרכיו. אפשר לבשל ביום אחד מספר תבשילים ולהכניס למקרר, ובכל פעם לחמם אוכל אחר. אשה צריכה להכיר את המשוואה: **גבר רעב = גבר עצבני**. משוואה זו ניתנת לאימות יומיומי. שימי לב שאם הוא לא אוכל בזמן, ניכרים אצלו סימני עצבנות, קצת עצבות, והוא מתחיל לדבר לא לענין. מיד אחרי שהוא אוכל ושותה הוא נרגע, מדבר לענין, ואפילו מחייך.

נא לדעת: כשגברים אומרים 'אוכל' הכוונה ל- **בשרי!** ועם לחם! כשהבעל שואל: מה הכנת לי לאכול? והיא עונה לו: חלבי! קשה לו להבין למה היא מתכוונת. אצלו 'חלבי' זה הפתיחה של הסעודה... אשה הכינה לבעלה שני בורקסים ואח"כ שאלה אותו: שבעת? לא רק שהוא לא שבע, אלא הוא התחיל להסתובב סביב המקרר כמו בהקפות של שמחת תורה. אשה שמציעה לבעלה לאכול בלי לחם, גורמת לכך שהוא ינשנש חטיפים במטבח כל היום... הוא צריך משהו שיסתום לו את התיאבון.

יש לשים לב לדבר זה במיוחד אחרי יום צום. בזמן הזה הוא כבר כמעט לא מתפקד. וזה בא לידי ביטוי ביתר שאת בסוף הצומות הארוכים, אחרי יום הכיפורים ותשעה באב. כשהוא חוזר הביתה ושואל: מה הכנת לי לאכול? אם היא תענה לו: חלבי... אז היא תהיה המנה הבשרית...

פרשת השבוע

להבטיח ולקיים!

"וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָהּ כֹּסֶף וְכֹלֵי זָהָב..." לפני יציאת מצרים הקב"ה נתן את חן העם בעיני מצרים והם השאילו לבני ישראל כלי כסף וכלי זהב. אם נשים לב הקב"ה אמר "וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּה..." כלומר רק בגדר של השאלה. אם כן מדוע בני ישראל "ברחו" עם הכסף והזהב והרי מי שמשאיל חייב להחזיר! ואם הקב"ה אמר לשאול ולא לקחת אז כך צריך לעשות.

לשם כך נקדים ונאמר שבברית בין הבתרים שכרת הקב"ה עם אברהם אבינו נאמר לו "יֵדַע תִּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרָי כֵּן יַצְאוּ בְּרִכְשׁ גָּדוֹל" כאן הבטיח הקב"ה לבניו של אברהם אבינו שיצאו ברכוש גדול, ובזה התכוון הקב"ה לביזת הים- כלומר מה שייקחו מהים אחרי טביעת המצריים יהיה שלהם, ושם היה עיקר השכר. אם כן למה אמר הקב"ה "וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ"? אומר המדרש: כדי שלא יאמר אותו צדיק (אברהם אבינו) ועבדום ועינו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם.

אבל סוף סוף כאמור הקב"ה אמר להשאיל- ונצח ישראל לא ישקר! ומתי החזירו את הכסף והזהב? הדבר קרה בימי רחבעם מלך יהודה, שבימיו עלה שישק מלך מצרים על ירושלים ולקח לו המלך את האוצרות וגם את מגני הזהב אשר עשה שלמה, וזה היה בדיוק כנגד הסכום שהשאילו בני ישראל ממצרים, הרי לפנינו שההשאלה הוחזרה.

וכתב הבית ישראל סיבה נוספת לענין של שאלה, מדוע להשאיל ולא לקחת, הרי המצריים שיעבדו אותנו במשך כ 80 שנה וזה שכר עבודתנו? אלא הכוונה בכך היא שירגישו שהכסף והזהב לא שלהם ולא יתגאו בעושרם וימשכו אחריו ויבואו לידי שכחה. כמו שכתוב בפרשת בשלח "וַיִּסַּע מִשֵּׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מֵיַם סוּף..." - שהיה קשה להם לעזוב את ביזת הים ולבא אחרי משה רבינו.

ומכאן לימוד גדול לנו לעמוד תמיד אחרי הבטחותינו ולקיימם ואז כאשר נבקש מהקב"ה לקיים את בקשותינו לטוב לנו כל הימים.

שבת שלום

האישה אומרת לבעלה: "כואב לי הראש היום ולא בא לי לעשות כלום..." אומר לה הבעל: "חבל, בדיוק רציתי להציע לך לצאת למסע שופינג בקניון..."
אומרת לו האשה: "סתם צחקתי איתך!"
אמר לה הבעל: "גם אני..."

גזירה

"אדם שאינו מכיר בערכו, כיצד יוכל להעריך את זולתו?"
(רבי יעקב יוסף מפולאנה)

פתגם השבוע

חינוך עם חינוך-הפעלה

כשרוצים להפעיל ילדים ולגרום להם לעשות את מה שאנו מבקשים יש צורך לשמור על שלשה כללים!

א. לדבר בגובה העיניים - כלומר להגיד להם מילים פשוטות וברורות. לא מילים מופשטות, כלליות, או מסובכות. לדוגמא: לא לומר לילד שהרביץ - "תפסיק להיות אלים... או, תחדל לבצע פרובוקציות..." אלו מילים שלא יאמרו. אלא לומר לו - "אל תרביץ לאחריך... תפסיק לצבוט את הילד". גם המילים - "תהיה ילד טוב" חסרות משמעות כיון שמהי ההגדרה למושג ילד טוב, זה כללי מידי, הילד לא הבין למה התכוונו ההורים.

ב. טון דיבור חד משמעי - לא מבקש, לא מתחנן, לא מתחנן אלא פוקד! צריך לזכור הילד לא שומע רק את המילים אלא הוא מקשיב גם למנגינה, המנגינה משנה משמעות ולפעמים הופכת משמעות. פקודה ברורה שניתנה עם "מוזיקה" של תחנונים אינה פקודה והילד לא יבצע את המוטל עליו. לכן לפני שהורים קובעים שהילד לא מושמע הם צריכים לבדוק

בעצמם אם הם יודעים להוריד פקודה ולהיות חדים בדיבורם.
ג. לא לאיים - איום בדרך כלל גורר את הילדים לאופציה שאנו לא מעוניינים בה. שימו לב למילים שכולנו אומרים לילדים - "אתה יושן או לא?", "אתה בא לאכול או לא?", כשאומרים לילד - "או לא" הוא מבין שיש בחירה ואופציה - יש אפשרות לישון ויש עוד אפשרות - לא לישון. וכאן נמצאת הטעות! אין מצב שילד לא יישן.

לפעמים הורים נסחפים באימויהם לכיוונים שליליים, לדוגמא: ילד שלא רוצה לאכול ארוחת ערב ועושה בעיות - אמו אומרת לו - "אתה אוכל או לא?... אם לא תאכל יגיע לכאן הכלב השחור...". ובאמת אם הוא לא אכל הכלב השחור יגיע? כמוכן שלא, ואז הילד פשוט לומד לשקר והמורה שלו היא האמא! זאת ועוד, כיון שהילד בדרך כלל מאמין לאמא שלו, כל הלילה נדמה לו שהכלב השחור נמצא בחדר. ומצב כזה יכול להכניסו לחרדות ופחדים. לכן אין לתת לילד שום אפשרות נוספת חוץ מההוראה שלנו ועלינו לנסח את הדברים כך: לך לישון! בוא לאכול! תפסיק להרביץ! וכיוצא בזה. צריך להיגמל מהמשפט השני - "או לא", על ההורים לדעת שהם "הבוסיים" והם הקובעים ועל פיהם בלבד יתנהל הבית. בהצלחה - אבנר קוואס

סיפור לשבת

התורה מגנא ומצלה

עד כמה התורה מגנה ומצילה - זאת לא ניתן לתאר ולשער. להלן סיפור מופלא ביותר שסיפר הרה"ג ר' שלמה לוינשטיין, אותו סיפר הרב סלומון שליט"א שהיה מקרה שאירע עימו בתחילת חודש מרחשוון ה'תשע"ו. באותו הזמן היו ל"ע אירועי דקירה רבים וכן אירע במספר מקרים, שבהם מחבלים תקפו ואף ירו, לאחר שעלו על אוטובוס וניסו לזרוע הרס גדול ככל האפשר.

"היה זה לפני כשבוע הרב סיפר, את מה שאירע עימו כשבוע ימים לאחר מכן. עליתי לאוטובוס עם בני על מנת להגיע למקום מסוים בעיר. שילמתי על הנסיעה והתיישבתי עם בני בכיסא.

לפתע, בתחנה אחריי, עלה אדם בעל חזות ערבית עם פרצוף מאיים ומזוודה שחורה בידו. אני וכל הנוסעים הבטנו בו בחשד וחששנו מהגרוע מכל. תפסתי את בני והחלטתי לרדת מיד מהאוטובוס בתחנה הקרובה.

צלצלתי בפעמון וחיכיתי לעצירה. לפתע, חשבתי לעצמי: "הרי אני יהודי מאמין באמונה שלימה בהשגחת ה' יתברך על כל אדם ואדם בעולם בכל רגע ובכל שעה". "והרי אם, חלילה, נגזר עליי שאנזק לא אוכל לברוח מכך, ולא משנה איפה אהיה באותו רגע. ומצד שני, אם לא נגזר עליי שאנזק אך אחד לא יכול להזיק לי או

לפגוע בי. כיוון שהבורא הוא השולט היחידי בכל העולמות כולם. הכול בא ממנו, ואין מי -שיאמר לו מה תעשה או מה תפעל כי הכול מעשה ידיו".

התחלתי לחזק עצמי במחשבות אמונה בהנהגת ה' בעולם, ולכן החלטתי לשוב למקומי באוטובוס עם בני. אומנם, הרגשתי, כי אני חייב לעשות השתדלות שכן אמרו לנו חז"ל כי היא שומרת ומגינה מכל צרה והיא: לימוד התורה הקדושה. ידעתי כי העוסק בתורה וברצינות מלאך המוות והייסורים בדלים ממנו, על כן, כתחתי עם בני חומש והתחלנו ללמוד בפרשת השבוע בדבקות, על מנת לזכות לשמירה והגנה.

הנהג המשיך בנסיעה ואז, אחר מספר תחנות, צלצל הערבי בפעמון ועמד בדלת האחורית לצורך ירידה. כולם הביטו בו במתח וכחד, ואז כאשר נפתחה הדלת, הוא החל לצעוק: "יהודים, תדעו לכם, שעליתי עם התיק לאוטובוס על מנת לפגוע בכם ולהזיק לכם עם מה שיש לי בתיק. אך ליבי עצר אותי בלא סיבה ואמר לי לא לעשות זאת במקום הזה", אמר וברח.

כולנו הזדעזענו, כל יושבי האוטובוס ניצלו מאסון גדול, אך אני ידעתי בדיוק, מה שינה את ליבו של הערבי מלפגוע בנו: לימוד התורה, שקיבלתי עם בני, הוא ההגנה והשמירה מכל צרה. הכל בהשגחה, אך התורה מגינה בכל מצב!.

(פניני עין חמד)

ארגון 'ביתנו החדש' בראשות הרב אבנר קוואס

שמח להזמין אתכם לסופשבוע למשפחות ולרווקים

במלון רויאל ים המלח (5 כוכבים)

חמישי - שבת | י"ג - ט"ו בשבט | 9-11/2
פרשת בשלח - שבת שירה

הרצאות עם הרב אבנר קוואס - זוגיות, חינוך ילדים, מיסטיקה, הדרכה למציאת זיווג ועוד

תכנית אומנותית, בריכות ומינרלים, ספא

מרצים נוספים, צוות יועצי נישואין, שדכניות לרווקים

אירוח למהדרין | סעודות כיד המלך

לפרטים והרשמה: 1599-59-59-39 רב קווי

נותרי מקומות אחרונים!

שמרטפיות במשך השבת

